

MISSION TRIP 2008

Op woensdag 2 juli 2008 zijn we toegekomen in het ICC-kinderdorp van Odobești, een dorp in het zuiden van Roemenië, in het departement Dâmbovița. De groep bestond voornamelijk uit Nederlanders en IJslanders, maar er zat ook een Belg tussen (= ik). De Nederlanders en de IJslanders hebben de reis naar Roemenië gemaakt met het vliegtuig, maar ik ben met de wagen gekomen, omdat ik uitgenodigd was door Roemeense vrienden om vooraf enkele dagen bij hen door te brengen.

Al heel snel werd duidelijk dat de sfeer in de groep zeer goed was. Er werd niet alleen goed samengewerkt en veel gelachen, maar de deelnemers stonden ook open voor de dagelijkse gezamenlijke gebedsmomenten, aangeboden door de groepsleiding. Persoonlijk heb ik het erg op prijs gesteld dat de werkzaamheden van elke dag voorafgegaan werden door een ochtendwijding en dat de dag ook werd afgesloten met een avondgebed. Dit avondgebed ging dikwijls over in een gezellige zangstond: degenen die nog wat wilden blijven zitten, begonnen dan stemmige liederen te zingen om God te loven, met veel overtuiging en muzikaal begeleid. De mission trip was een bouwkamp, d.w.z. we waren er in de eerste plaats om het kinderdorp verder uit te bouwen. Maar in tegenstelling tot de twee andere bouwkampen die ik ongeveer twintig jaar geleden gedaan heb in Kroatië (niet in het kader van ICC), waren er onder de deelnemers niet alleen jongvolwassenen, maar ook mannen en vrouwen in het actieve leven, gepensioneerden en zelfs twee jongeren onder begeleiding van een familielid. Ondanks dit bonte gezelschap heeft iedereen snel zijn draai gevonden in de groep.

Zo'n groep heeft een voordeel dat niet te versmaden is: men vindt gemakkelijk enkele mensen die goed kunnen koken. Nu is het altijd wel aangenaam als de maaltijden goed verzorgd zijn, maar als men vegetarisch kookt, moet men echt wel weten wat men doet. Zo niet overtuigt men niemand van de waarde van zulke maaltijden. En mij moest men in elk geval wel overtuigen. Op een voorbereidingsvergadering in Nederland op zondag 1 juni had men me namelijk gezegd dat we vegetarisch zouden eten. Ik dacht: "*Wat krijgen we nu? Zal ik wel genoeg energie hebben om te kunnen werken?*" Welnu, tijdens de mission trip heb ik in elk geval genoeg energie gehad. En het eten was nog lekker ook. Op een avond heb ik zelfs eens uitgeroepen: "*Wat hebt ge me wijsgemaakt in juni? We zouden toch altijd vegetarisch eten?*" Ik dacht echt dat ik lekkere vleesbrokjes aan het eten was. Christa, de verantwoordelijke voor de keuken, lachte dan: "*Johan, dat is helemaal geen vlees.*" Zo goed was het klaargemaakt. We waren vegetarisch aan het eten en ik dacht dat er lekker vlees tussen zat.

Het kinderdorp van Odobești leeft van sponsoring en steun vanwege ICC. Dat is echter een tijdelijke situatie, want ICC wil het kinderdorp helpen zelfbedruipend te worden door de oprichting van een industriële bakkerij. Ons belangrijkste werk was dan ook om dit project voor te bereiden. Daarbij kregen we tijdens de namiddag telkens het gezelschap van de kinderen, om ons te helpen en om met ons te spelen. De meeste kleine kindjes waren al gelukkig als ze mee konden rijden met onze kruiwagens, maar sommige grotere jongens durfden wel eens grof geschut bovenhalen: ik ben meer dan eens op de vlucht moeten gaan voor hun watergeweren, als ze me al niet wisten te verrassen. Dit spel van kat en muis was natuurlijk niet alleen voor hen plezierig. Per slot van rekening was het lekker warm in Roemenië en liepen we in het kinderdorp niet rond in smoking.

Tijdens een namiddag hebben we de gelegenheid gehad om een van de huizen te bezoeken waar kinderen worden opgevangen door een ouderpaar en een 'tante'. Het

viel me op dat de kinderen er goed en proper gehuisvest waren, en dat ze er zich thuis voelden. Hier draait uiteindelijk alles om.

We hebben ook verschillende bezoeken gebracht aan mensen of gezinnen in armoede, want ICC probeert ook mensen buiten het kinderdorp wat te helpen. Een van de bezoeken die me getroffen hebben, was ons bezoek aan een oude gehandicapte weduwnaar van 81 jaar. Hij beschikt niet over elektriciteit, gas of stromend water. Enkele jaren geleden leefde hij nog in een krot, één kamer groot met een groot gat in de muur, onmogelijk te verwarmen in de koude Roemeense winter. Ondertussen heeft ICC hem een klein houten huisje gebouwd dat wel kan verwarmd worden (met een houtvuur). ICC is hem tijdens de mission trip 2008 opnieuw gaan bezoeken en we hebben hem ook deze keer geholpen, o.a. door hem een nieuwe matras te geven en nieuw beddengoed.

Het water dat hij nodig heeft, haalt hij uit een waterput op zijn lapje grond – een waterput die hij ooit zelf gegraven heeft toen hij nog jong en krachtig was – maar ondanks zijn behoefte en armoede zijn dieven het draaiwiel boven zijn waterput komen stelen. Sindsdien moet hij met één hand – aan zijn ander hand is hij gehandicapt – water ophalen. Maar ook de ketting waarmee hij dat doet, was al op verschillende plaatsen hersteld. We zijn hem dan een nieuwe ketting gaan kopen en Adrie, een van de deelnemers, heeft de nieuwe ketting aan het ophaalmechanisme bevestigd met een eenvoudig maar doeltreffend antidiefstal systeem dat niet met de blote hand te verwijderen valt. Het is te hopen dat de nieuwe ketting er volgend jaar nog hangt.

Één dag was gereserveerd voor een groepsuitstap. We zijn naar Sinaia getrokken, waar het voormalige Roemeense koningshuis een optrekje had. Dit prachtige Koninklijke kasteel – het ziet er echt uit als een sprookjeskasteel – zijn we gaan bezichtigen. Daarna zijn we in de buurt van Braşov een kleine burcht gaan bezoeken, waar ooit Vlad Țepeş, alias Dracula, de dienst heeft uitgemaakt. Terug in Sinaia hebben we ons 's avonds tegoed gedaan aan een lekkere pizza. Moet het gezegd dat we ook onderweg de sfeer erin gehouden hebben met gezang onder muzikale begeleiding?

Zaterdag 12 juli was onze laatste dag in het kinderdorp. Na de sabbatviering werd ons een middagmaal aangeboden in de tuin van het kinderdorp, een maaltijd die we gedeeld hebben met alle kinderen. 's Avonds volgde dan een feestelijke apotheose, maar die heb ik spijtig genoeg gemist. Onmiddellijk na het middagmaal moest ik immers met de wagen naar huis vertrekken anders kon ik niet op tijd thuis zijn voor de begrafenis van mijn liefste tante.

Volgende mission trip: vermoedelijk in augustus 2009. Warm aanbevolen.

Johan Van Bogaert